

Predmet: Bosanski Petrovac - Gaj

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: Kpo2 13/14

Okrivljeni: Milan Dragišić

Glavni pretres: 15.09.2016.

Izveštaj: Marina Kljaić, posmatrač FHP-a

Na današnjem glavnom pretresu ispitani su svedoci odbrane Milorad-Mile Radošević, Željko Tubić i Duško Karanović.

Svedok Milorad Radošević

Svedok se veoma dobro seća kritičnog datuma jer je tog dana kao pripadnik Vojske Republike Srpske (VRS) došao u Bosanski Petrovac kako bi, nakon odmora, otišao na borbenu liniju. Tog dana je u Petrovac dovezeno 17 poginulih pripadnika VRS. Kamion koji je dovezao poginule zaustavio se kod bolnice, ispred mrtvačnice, gde se već skupilo dosta naroda, jer se brzo pronela vest o dovoženju poginulih. Prišao je kamionu sa još nekim od okupljenih ljudi i pogledao unutra. Video je poginule koji su bili izmasakrirani, tako da su nekima nedostajale uši, nekima nos, a neki su bili zaklani. Ljudi su bili zatečeni prizorom, narod je plakao. Među okupljenim ljudima video je i optuženog, kojeg poznaje od ranije, a koji je vrištao i kukao za poginulim rođenim bratom Dadom: „Zar su i tebe, Dado, zaklali?” Po tome je zaključio da je možda i video bratovo telo, obzirom da je na kamionu koji je dovezao poginule, bila dignuta cerada. Obzirom da su kukali i drugi prisutni, zapazio je optuženog jer je najviše kukao. Njega su tom prilikom držali Adamović i Pavlović, kao i rođak Nenad Dragišić, i jedva su ga smestili u putničko vozilo jer se otimao, pa su ga odvezli – najverovatnije kući. Optuženi je tada bio u SMB uniformi, a ne seća se da li je imao i oružje. Zbog vrlo mučne situacije u Petrovcu koja je nastala dovoženjem poginulih, koji su stradali u zasedi, odložen je prevoz boraca na liniju, pa se svedok istog dana vratio u svoje selo koje je od Petrovca udaljeno oko šest kilometara. Do kasno u noć tog dana čuo je pucnjavu iz pravca Petrovca, jer je u Petrovcu bilo dosta ljudi pod oružjem. Sutradan, kada je ponovo došao u Petrovac da bi otišao na liniju, video je pred Opštinom sanduke koji su spremni za sahranu. Tada je čuo da je optuženi ubio nekog Muslimana, svog komšiju. U tom periodu odnosi između Muslimana i Srba su bili vrlo napeti – nisu se družili niti su se međusobno pozdravljali. Nikoga od oštećenih ne poznaje. Na pitanje predsednika veća ima li nešto što smatra važnim da izjavi, a o čemu nije pitan, svedok je naveo da je u jesen 1995. godine, kada su se Srbi povlačili iz Bosanskog Petrovca, u svakom od okolnih sela (kojih je bilo preko 30) ostalo po pet do šest starih ljudi koje nije imao ko da evakuiše, a koje su muslimanske snage sve pobile. Na to mu je zamenica TRZ napomenula da sve što mu je u vezi sa tim poznato pismeno prosledi TRZ-u.

Svedok Željko Tubić

U kritičnom periodu svedok je bio pripadnik VRS. Bio je na odmoru u selu koje je oko šest kilometara udaljeno od Petrovca. Krenuo je prema Petrovcu da vidi šta se desilo, jer je čuo sirene. Kada je došao u Petrovac, svratio je kod svog tasta koji mu je rekao za stradale borce. Njegov tast se spremao da ode do kuće optuženog kako bi porodici izjavio saučešće, jer je radio zajedno sa pokojnim Dadom Dragišićem, sa kojim je bio blizak. Krenuli su zajedno, i dolaskom do kuće Dragišića video je da se već skupilo 10-15 ljudi. U hodniku kuće video je optuženog sa kojim su se borili njegovi rođaci da ga smire. Optuženi mu je tada delovao

izgubljeno. Sutradan je svedok otišao na borbenu liniju, pa je tek kasnije čuo da su poginuli borci bili izmasakrirani, i da su ih izmasakrirali Muslimani koji su im npr. odsecali uši kako bi imali dokaz da su ih zaista ubili. Poznao je oštećene Kavaze, čuo je da je Asim ubijen a njegov sin ranjen, te da je to učinio optuženi.

Svedok Duško Karanović

U vreme kritičnog događaja svedok je kao pripadnik VRS bio na odmoru kod svoje kuće u Drvaru. Čuo je da su stradali borci, jer je neko sa linije odmah došao u Bihać i to javio. Iz Drvara su ljudi krenuli u Petrovac na izjave saučešća, pa je i on krenuo kod optuženog jer su se pznawali od ranije. Pred kuću porodice Dragišić su došli oko 15 ili 15:30 istog dana. Bilo je puno ljudi u kući i u dvorištu. Optuženom su izjavili saučešće, ali je po njegovom izgledu zaključio „da ih nije skontao”, gledao je kroz njih i bio potpuno odsutan. Nisu sa njim ni razgovarali, jer okrivljeni nije bio u stanju ni da priča. Tada je od okupljenih ljudi čuo da je optuženi pucao u komšiju, ali mu niko nije ispričao detalje tog događaja.

Fond za humanitarno pravo